

DAVET*

Cemal el-GIYTÂNÎ**

Türkçesi: Rahmi ER

Benimle görüşmeye ne zaman başladı bilmiyorum; şu gün, şu ay, hatta şu yıl başladı gibi kesin bir şey söylemem mümkün değil. Kaba cevaplar veriyor olmama rağmen bıkmadan usanmadan, son derece edepli bir biçimde, hep aynı şekilde “Yine de efendim biz zâtalinizi bekliyoruz” diyerek görüşmeyi sonlandırıyor.

Başlangıçta, cep telefonları henüz kullanıma girmezden önce sabit telefon-
dan (iş telefonundan mı yoksa ev telefonundan mıydı tam hatırlamıyorum, sa-
nırım iş telefonundandı) beni aramıştı. Selamladıktan sonra, görüşmek istediği
kişinin ben olup olmadığını sormamıştı, o kişinin ben olduğumdan emindi. Daha
sonraki bütün aramalarında bu durum hiç değişmemişti. Bu aramaların en sonun-
cusu, vatanımdan ve yaşadığım kentten hayatımdaki en uzun süreli, üç aylık ayrı
kalışın neden olduğu uzun bir kesintiden sonra dün gerçekleşti, sanki hastalığı-
mın durumunu biliyormuşçasına. İlk görüşmemizi hâlâ hatırlıyorum, bana yeni
muhacirler şehrinde Genel Aktivite Merkezi Müdürü olduğunu söylemişti. Bu
şehrin adını ilk kez duyuyordum. Buranın çölden kazanılan yeni bir şehir oldu-
ğunu, kanal hattına yakın fabrikalarda çalışan bazı işçilerin barındığını, fabrika-
larının hepsinin yeni olduğunu, işçilerin büyük bir çoğunluğunun çeşitli yerler-
den: Yukarı Mısır’dan, deniz tarafından, Batı Sahra’dan, tabii ki bir de Sina’dan
gönderilmiş olduğunu, hepsinin de genç yaşta olduğunu, maharetli olduklarını,
çeşitli mesleklerde usta olduklarını, hepsinin benimle buluşmaya, deneyimlerimi
dinlemeye can attıklarını söyledi. Onların beni nereden tanıdıklarını sordum ona.

* Kısa Öykü Seçkisi *Yemâme* (Birinci Baskı: Kahire, Ocak 2015), s. 23-26’da yer alan “Da’va” adlı öykünün Arapça aslından çevrilmiştir.

** Cemal el-Gıytâni, 1945 doğumlu, Mısırlı roman, öykü yazarı ve gazeteci.

Gülüp, “Sizi kim tanımıyor ki hocam?” dedi, “Sizi televizyonda gördük.” Dedim ki: “Ben topu topu birkaç kez televizyona çıktım, o da genel kitleye hitap etmeyen özel bazı programlarda ve de kısa süreliğine. O kısa süre zarfında da uzmanlık alanımla ilgili sorulara yanıt verdim.” Bana karşı bir ilgi olduğunu vurgulayarak herkesin gerçekleşecek olan bu buluşmadan dolayı çok sevineceğini söyledi. Ben de daveti için kendisine teşekkür edip durumum elverdiğinde davetlerine icabet edeceğim sözünü verdim.

Birkaç ay geçti. Bir ramazan günü, iftardan sonra ev telefonum çaldı. Ne gariptir ki, sadece “Ramazanınız mübarek olsun!” der demez hemen sesini tanıdım. Sesini daha önce sadece bir kez duymuş olmama rağmen onun olduğunu anladım. O “alo” diye seslendikten sonra ben sessizliğe büründüm. Ama sanki ben ona sıcak bir karşılama bulmuşum gibi konuşmasını sürdürerek davetlerine icabet etme sözü vermiş olduğumu hatırlattı bana. Ben de hâlâ sözümde olduğumu, ne var ki koşulların şimdilik buna imkân vermediğini söyledim. O da herkesin beni beklediğini, çok yararlı olacak olan söyleşiye kendilerini hazırladıklarını belirtti. Bunun üzerine ben de kısaca ramazandan sonra konuşabileceğimizi belirtince, benim bu kısa ve kuru cevaplarıma hiçbir tepki belirtisi taşımayan bir eda ile:

“Yine de biz hâlâ davetimize icabet edeceğiniz umuduyla bekliyoruz” dedi.

Ramazandan sonra aramadı. Tersine aradan bir yıl ve birkaç ay geçtikten sonra aradı. İskenderiye’de, sahibi arkadaşım olan bir balık lokantasına doğru yürürken, birden cep telefonum çaldı. O sıralar cep telefonları daha yeni çıkmıştı ve yaygın değildi. Doğrusu başkalarıyla olan münasebetlerimde oldukça utangaç biriyimdir ve bunun bana bedeli de ağır olmuştur; ya beni insanlardan uzaklaştırmış ya da insanları benden. Ne ki bu kez hemen atılıp “Sen bu numarayı nasıl öğrendin?” diye sordum. O aynı sakin ses tonuyla: “Kim birini önemserse, ona mutlaka ulaşır, biraz çaba sarf ettin mi her şey olur.” dedi. Ayrıca insanların arzularını bana iletme istediğini, onların kendisini sıkıştırdıklarını, ikide bir bu şekilde rahatsız ettiği için özür dilediğini söyledi. Ben de yolun karşısına geçmeye hazırlanırken, şimdi Kahire dışında olduğumu, yakında bir fırsat yakalamayı umduğumu söyledim. Bunun üzerine aynı ses tonuyla:

“Yine de biz hâlâ davetimize icabet edeceğinize ilişkin umudumuzu koruyoruz.” dedi.

Niye kestirip atmadım ki? Niçin sert bir şekilde her zaman meşgul olduğumu; ailemin aşırıya kaçmayan, sınırlı ihtiyaçlarını karşılayabilmek için her gün on beş saatten daha fazla çalıştığımı; ne bir yıldız ne de herkesin tanıdığı bir kişi olduğumu; bu tür rollerden tamamen uzak, kendi dar uzmanlık alanına dalmış, kendi alanında ancak alanın uzmanlarıncaya tanınan biri olduğumu söylemedim ki?

Niçin kapıyı kesin olarak kapatmadım ki? Herhâlde arayışları her seferinde benim için sürpriz oluyordu da ondan; telefonu hiç beklemediğim bir anda, ansızın geldiği içindi. Sesi, beklentinin tamamen kaybolduğu bir anda ortaya çıkıverdiği içindi. Belki edepli biri olduğu içindi ya da edepliliği ve nezaketi yansıtan fakat belli belirsiz bir sertlik ya da bir tür uyarı da barındıran ses tonu dolayısıyla idi. Bir de etrafındaki o boşluğu fark ettiğimde beni bir merak sarmıştı, sanki steril, yalıtımlı, uzak, hem çok uzak hem çok yakın bir yerden konuşuyor gibiydi. Belki de yinelenip duran talebi, bana önemli biri olduğum duygusu verdiği içindi. Belki de sebep bunların hepsi idi.

Sabit telefonum çaldığında sabahleyin dışarı çıkmaya hazırlanıyordum. Adını, onca zamandır değişmeyen görev yerini söyleyip beni rahatsız ettiği için birkaç kez özür diledikten ve herkesin beni beklediğini vurguladıktan sonra, aralarında bulunmakla kendilerini şereflendiren son kişinin ünlü yönetmen Celal Abdülhafız Bey olduğunu söyledi. Konuklar listesinin kabardığını, bütün uzmanlıkları, yönelimleri ve mensubiyetleri kapsadığını, sadece ve sadece benim adımın eksik kaldığını belirtti. Ben de daha sonra konuşmayı tercih ettiğimi, şimdi önemli bir toplantıya gitmekte olduğumu söyledim. Beni rahatsız ettiğinden dolayı özür dileyerek:

“Davetimizi kabul ederek bizi onurlandırmanız umuduyla” dedi.

Konuşmasını ve sesinin gelişini birden alışkanlık edindim. Beni aradığı telefon numarasını hemen hemen tanıyor olmama rağmen her seferinde cevap veriyordum ama her seferinde de şaşkınlık yaşıyordum. Numarayı adına kaydetmem mümkündü ama bunu yapmıyordum, tersine her telefon görüşmesinden sonra onu düşünmeye dalyordum. Görüyordum ki aradan geçen onca zamana, onca yıla rağmen pozisyonu değişmemişti hâlâ aynıydı, aynı merkezin müdürüydü, sesi de o ilk günkü ses ne bir zayıflama vardı ne de yaşlandığına ilişkin bir belirti. Bugün telefonum çaldı. Tamamen farklı bir numaraydı. Büroda tek başıyordum. Yanaklarımı avuçlarıma dayamış oturuyordum. Tekrar tekrar aramış olmasına rağmen şaşırılmıştım. Sesinde bir şeyler vardı ama tam olarak anlayamadım, yeni bir şey, değişik. Telaşlı bir hâli vardı, önceki aramalarında hiç tanık olmadığım. Her zamanki gibi terbiyeli idi. Herkesin bu uzun süren bekleme sırasında benim çabalarıma ve çalışmalarına daha çok vâkıf olduklarını vurgulayarak:

“Herkes sizin davetimize icabet edeceğinizden emin.” dedi.